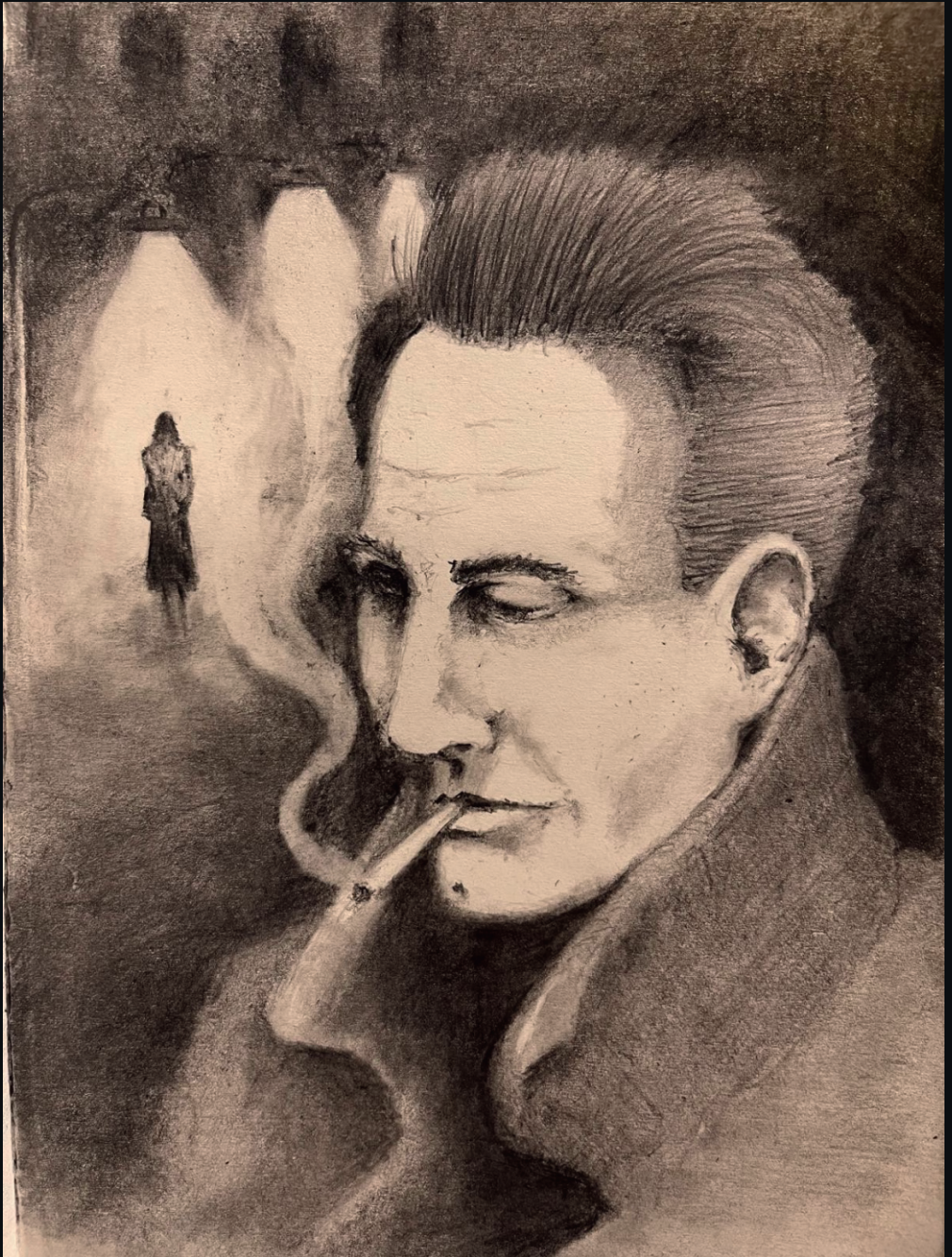

Paavo Lohiniva

Kaiho Kullervo

Kaiho Kullervo

Paavo Lohiniva

Kaiho Kullervo

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2025 Paavo Lohiniva

Kansikuva: Eemeli Grönholm

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9547-7

Kirja sisältää 80 ensimmäistä runoani, jotka kelpuutin. Tästä näkee samalla miten olen kehittynyt, niin hyvässä kuin pahassa matkani varrella.

Kirja on omistettu äidille ja isälle sekä Raikuryhmälle, jonka inspiroimana aloitin kirjoittamaan runoja Kaiho Kullervo nimellä kesällä 2020. 2020 runoja syntyi vain muutama, mutta pikkuhiljaa vauhti on kiihtynyt.

Uneton yö

Routavaurio sydämessä.
Mieli musta kuin nokipannun pohja.
Pimenevä yö taas ylläni.
Olen jälleen ajatusteni panttivanki.

Kaikki on vinksin vonksin.
Tai ainakin heikun keikun.
Kun ajattelen liikaa sinua.
Unettomuuden velloessa sakeana lakanoissani.

Ei itku pitkästä ilosta ole surullista.
Sen sijaan itku lyhyestä ilosta on.
Tai se kun huulet hamuavat toisiaan.
Saavuttamatta ikinä koskaan milloinkaan toisiaan.

Toiveissani näen sinut vielä.
Kiedot kuumat sääresi ympärilleni.
Otat minut lämpimään syleilyysi.
Vaikka unelma meistä lienee hirtetty.
Rakkauden kuolleeseen puuhun, siihen käppyräiseen.

Loppu vai uusi alku?

Sytytit minut kuin savukkeen.
Sydämeni tuprutti sankkaa savua.
Hehkuit niin kuumana että,
Ilmastonmuutos täytyi johtua sinusta.

Siinä oli taikaa.
Kun yhdessä taivallettiin.
Sitten unohdit minut nurkkapöytään.
Illuusio onnesta repesi riekaleiksi.

Epätoivon juhlat ovat alkaneet.
Olen hauras kuin perhonen.
Olen surullinen lapsi eksyksissä.
Mies jumissa melankolian karhuraudoissa.

Asun ikävän tornissa.
Nukun hämmennyksen lakanoissa.
Vierailen omalla haudallani.
Päätän alkaa elää.

Talvi

Tuijotan ulos pimeyteen lannistuen.
Se vie minut kadotukseen.
Epätoivoa tulvii ovista, ikkunoista.
Puut pihalla muuttuvat oudoiksi.

Lyhimmät päivät, niiden rutistukseen jään.
Ei tuo perjantaikaan lohtua mukanaan.
Tämän talven aikana lakoan lattialle.
Koitappa itse kaivaa routamaasta onnea.

Sydän särkynyt niin monesti.
Ettei sitä enää kannattanut korjata.
Tilalla musta kivinen tuhkakuppi.
Ajalta jolloin kapakeissa sai polttaa.

Elontieni päällystetty mustalla jäällä.
Kanssasi kukat kukkisivat pakkasellakin.
Kaipuu pisaroi ylläni, ympärilläni.
Suru tuudittaa minut uneen.

Kahlittu muistoihin

"Ja seitsemäntenä päivänä hän lepäsi".
Kahdeksantena päivänä hän loi sinut.
Kun kävelit pois, tuijotin jumalatarta.
Lantiosi liikkui kuin liekit nuotiossa.

Kaikki oli sanottu, laulut laulettu.
Olimme rakentaneet onnemme ranta pehmeikköön.
Sitä myöten rakkautemme valunut hiekkaan.
Nyt elän elämää ilman marmeladia.

Muistelen kun istutettiin se omenapuu.
Katseesi viesti syvää lupasta paratiisista.
Nyt omani hohtaa kirkasta surumielisyyttä.
Harhailen elon sumussa kartta väärinpäin.

Ilman yhteistä satua.
Päättymätön tie yksin.
Loputtomuuden piinaama raunio.
Kuka keksi ikuisuuden?

KAIHO KULLERVO ON NIMENSÄ MUKAAN KAIHOISAA
JA MELANKOLISTA RUNOUTTA, JOKA AMMENTAA
MARRASKUUN PIMEYDESTÄ JA MENETYSTÄ
RAKKAUDESTA, ANTAEN KUITENKIN TOIVON
KIPINÄN PILKAHTAA VÄLILLÄ.

9 789528 095477